

COMPOSITORES CATALANES. Generació noucentista

Lluïsa Casagemas (1873-c.1942)

1	Rierol	0'47
2	Accalmie	3'09
3	Bouquet	1'51

Ònia Farga (1882-1936)

4	Cant de la gitana	1'40
5	Ojos claros, serenos	1'59
6	Cantares andaluces	1'43

Blanca Selva (1884-1942)

7	Posta de lluna	2'57
8	La Candelera plora	2'22
9	Grill	2'13
10	Cap al tard	2'55

Maria Teresa Garrigosa, soprano
Sílvia Vidal, piano

Maria Infiesta (1886-c.1960)

11	Le doux bruit	1'46
12	Où vivre?	1'45
13	¿Qué es poesía?	1'29
14	Por un beso	1'12

Margarida Orfila (1889-1970)

15	Non-non	2'31
16	Cançó d'Abril	1'04
17	El rossinyol	1'35

Paquita Madriguera (1900-1965)

18	La niña de marfil	1'37
19	Se fue el día de mi corazón	2'32
20	Aleluya	1'32

Montserrat Campmany (1901-1995)

21	Canto de amor	2'19
22	Un asra	3'09
23	Momento	2'26
24	Petit rondell	3'24
25	Filant	1'29

Enregistrament realitzat l'estiu de 2014 a l'auditori
Paper de Música. Capellades
Presca de so i muntatge: Llorenç Balsach
Portada: Penjoll modernista de Lluís Masriera

Dip. Leg.: B-19354-2014
©(P) 2014 La Mà de Guido
www.lamadeguido.com

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

LMG 2127

DDD

Durada
52'51

Paper
de Música

All rights reserved.

COMPOSITORES NOUCCENTISTES / M. T. Garrigosa • S. Vidal / LMG2127

COMPOSITORES NOUCCENTISTES / M. T. Garrigosa • S. Vidal / LMG2127

Compositores noucentistes, cançons per a una època

“Si ara tota la vostra ànima se’ns anés a revelar en música! Quin moment!”, va dir Eugeni d’Ors, *Xènius*, a propòsit de l’estrena al Liceu d’*Empòrium*, d’Enric Morera. Amb el terme *noucentisme*, Ors va marcar l’etapa d’una estètica nova que es contraposava al modernisme tot substituint el romanticisme nòrdic pel classicisme grec, el simbolisme germànic per l’harmonia mediterrània. Així, els artistes de la generació del 1900, que van arribar a la plenitud en les primeres dècades del segle, van dirigir la seva inspiració cap a formes més equilibrades, més simètriques, més racionals. Aquesta nova estètica afectaria totes les manifestacions artístiques de la nostra cultura, des de la literatura, la pintura, l’escultura i l’arquitectura fins a la música.

En música, un referent paradigmàtic de creador noucentista és Eduard Toldrà, que va compondre un gran nombre de cançons i obres mestres, com *La rosa als llavis*, sobre poemes de Joan Salvat-Papasseit, i l’òpera *El giravolt de maig*, amb lletra de Josep Carner, un dels màxims exponents de la poesia d’aquell moment. En aquest context musical del primer terç del segle XX, en el qual també trobem músics cabdals, com Jaume Pahissa, Robert Gerhard o Pau Casals, sorgeix la petjada de dones intèrprets i

compositores que formaven part de la vida musical d’aquell moment. Maria Teresa Garrigosa i Silvia Vidal les han volgut presentar a través de les seves cançons de manera antològica en aquest disc, no tant per a establir un cànon d’estil en la composició sinó per comptar-les entre les personalitats que van formar part del noucentisme i que van viure professionalment de la música, cosa que significa un pas endavant que les distingeix de les compositores modernistes, que també va enregistrar Maria Teresa Garrigosa fa uns anys.

Precisament, la primera compositora d’aquest recull, Lluïsa Casagemas, va formar part d’aquest primer disc de compositores modernistes, ja que va néixer el 1873 i ja es va donar a conèixer durant aquest moment artístic del tombant de segle. No obstant això, en el seu extens catàleg per a veu i piano hi trobem alguns exemples compostos entre els anys vint i trenta que donen bona mostra d’un intent d’evolució cap a formes d’un lirisme més lliure i més fidel a la intenció del text. Lluïsa Casagemas va tenir una activitat compositiva curta però molt intensa i alhora extensa, amb més de dues-centes obres, entre les quals hi ha diversos títols d’òperes.

Ònia Farga va ser una gran intèrpret que dominava el piano i el violí. Va ser reconeguda fins i tot fora del nostre país, a l'escenari parisenc de la Salle Pleyel. També va ser cèlebre per l'escola de música que va crear a Barcelona i com a personalitat activa de

la vida musical de la ciutat. Com a compositora, a més d'una òpera, d'un rèquiem i de diverses obres per a piano, va deixar un ampli recull de cançons, del qual podem sentir en aquest disc dos exemples de caire andalús que donen bona mostra de la seva personalitat musical. Són peces molt expressives tant per a la veu, amb què el poema ens arriba amb la màxima claredat, com per al piano.

Blanca Selva, nascuda a França de pare català, es va formar com a pianista al Conservatori de París i va estudiar composició amb Vicent d'Indy, que la va fer professora de la Schola Cantorum. Blanca Selva es va fer molt coneguda el 1906 arran de

l'estrena del primer quadern de la suite *Ibèria*,

d'Isaac Albèniz, a París. El 1924 es va traslladar a Barcelona i va formar duo amb el violinista Joan Massià, a qui està dedicada la cançó *Cap al tard*, amb lletra de Joan Llongueres. Aquesta cançó i les titulades *Grill*, *Posta de lluna* i *La Candelera plora*, amb lletra de Miquel Ferrà, formen part d'un recull que va merèixer el premi Concepció Rabell el 1935. Tenen una expressió molt juganera i directa, amb una gran originalitat sonora imbuïda de l'orientalisme propi de l'impressionisme francès.

Maria Infiesta va néixer a Puerto Rico a finals del segle XIX i va ser deixeble d'Enric Granados, un fet que marcaria el seu perfil musical. Abans

d'arribar a Barcelona havia estat estudiant al Conservatori de Madrid. Granados també seria el mestre i la gran referència de Paqueta

Madruguera. Tant Madruguera com Infiesta van tenir una carrera pianística intensa que les va portar per altres parts del món, i també totes dues van coincidir en el fet d'establir-se en països

sud-americans. Infiesta es va traslladar a viure a Buenos Aires i Madruguera, a Montevideo,

on va morir. L'estil de Maria Infiesta s'adapta molt a la musicalitat de la llengua en què estan escrites les obres i tenen un tractament de la veu força dramàtic. Els *Tres romancillos* de Paquita Madriguera es van escriure a Montevideo i estan dedicats a la cantant i companya de l'Acadèmia Granados Conxita Badia. La seva melodia té un caràcter popular que combina amb un gran relleu del piano.

Pel que fa a Margarida Orfila, esposa de Frederic Alfonso i professora del Conservatori Municipal de Música de Barcelona, té una obra eminentment pianística,

però el conreu de la cançó ens ha donat, entre d'altres, aquestes tres peces del disc amb lletra d'Apel·les Mestres i de Roser Matheu, de qui era bona amiga. Totes elles tenen un aire nostàlgic i una inspiració d'aparent senzillesa.

Per acabar, Montserrat Campmany va néixer a Barcelona, però de ben petita ja va marxar a l'Argentina amb la seva família. Després de formar-se al conservatori de Buenos Aires i de destacar com a compositora, va tornar a Barcelona el 1929 i va col·laborar amb l'Orquestra Pau Casals, amb la qual estrenà l'obra *Visión sinfónica* al Palau Nacional de

Montjuïc durant l'Exposició Universal del 1929. Campmany també va ser professora de música a l'Escola del Mar i a Blanquerna, a Barcelona. A causa de la guerra, va tornar a Buenos Aires, on va romandre fins a la mort.

D'ella podem sentir en aquest disc cinc cançons amb melodies delicades i evocadores amb un resultat més arriscat i experimental.

Mònica Pagès i Santacana

Compositoras “noucentistas”, canciones para una época

«Si toda nuestra alma se fuera a revelar en música!... Qué momento!» dijo Eugeni d’Ors, «Xènius» a propósito del estreno en el Liceo de *Empòrium* de Enric Morera. Con el término «Noucentisme», Ors marcó la etapa de una estética nueva que se contraponía al “Modernismo” sustituyendo el romanticismo nórdico por el clasicismo griego, el simbolismo germánico, por la armonía mediterránea. Así, los artistas de la generación de 1900, que llegaron a la plenitud en las primeras décadas del siglo, dirigieron su inspiración hacia formas más equilibradas, más simétricas, más racionales. Esta nueva estética afectaría todas las manifestaciones artísticas de la cultura catalana, desde la literatura, la pintura, la escultura y la arquitectura, hasta la música.

En música, un referente paradigmático de creador «Noucentista» es Eduard Toldrà, que compuso un gran número de canciones y obras maestras como *La rosa als llavis*, sobre poemas de Joan Salvat-Papasseit, y la ópera *El giravolt de maig* con letra de Josep Carner, uno de los máximos exponentes de la poesía de aquel momento. En este contexto musical de primer tercio del siglo XX, en el que también encontramos músicos capitales como Jaume Pahissa, Robert Gerhard o Pau Casals, surgen las huellas de mujeres intérpretes y compositoras que formaban parte de la vida musical en aquellos días. Maria Teresa Garrigosa y Sílvia Vidal las han querido presentar a través de sus canciones de manera antológica en este disco, no

tanto para establecer un canon de estilo en la composición, sino para contarlas entre las personalidades que formaron parte del *Noucentisme* y que vivieron profesionalmente de la música, lo que significa un avance que las distingue de las Compositoras modernistas, música que también grabó Maria Teresa Garrigosa hace unos años.

Precisamente, la primera compositora de esta recopilación, Lluïsa Casagemas, formó parte de este primer disco de Compositores Modernistas, ya que nació en 1873 y fue conocida durante este momento artístico en el cambio de siglo. No obstante, en su extenso catálogo para voz y piano encontramos algunos ejemplos compuestos entre los años veinte y treinta que nos manifiestan un intento de evolución hacia formas de un lirismo más libre y más fiel a la intención del texto. Lluïsa Casagemas tuvo una actividad creativa corta pero muy intensa y a la vez extensa, con más de doscientas obras entre las que podemos contar varios títulos de óperas.

Onia Farga fue una gran intérprete que dominaba el piano y el violín. Fue reconocida incluso fuera de nuestro país, en el escenario de la Salle Pleyel. También fue célebre por la escuela de música que creó en Barcelona y como personalidad activa de la vida musical de esta ciudad. Como compositora, además de una ópera, de un réquiem y de varias obras para piano, dejó una amplia recopilación de canciones, de las cuales podemos oír en este disco dos ejemplos de carácter andaluz que dan buena muestra de su personalidad musical. Son piezas muy expresivas tanto para la voz como para

el piano, donde el poema nos llega con la máxima claridad.

Blanca Selva, nacida en Francia de padre catalán, se formó como pianista en el Conservatorio de París y estudió composición con Vicent d'Indy, que la nombró profesora de la Schola Cantorum. Blanca Selva fue muy conocida por estrenar el primer cuaderno de la suite Iberia de Isaac Albéniz en París, en 1906. En 1924 se trasladó a Barcelona y formó dúo con el violinista Joan Massià, a quien dedicó la canción *Cap al tard*, con letra de Joan Llongueres. Esta canción y las que se titulan *Grill*, *Posta de lluna* y *La Candelerera plora*, con letra del poeta Miquel Ferrà, forman parte de una colección que mereció el Premio Concepció Rabell en 1935. Tienen una expresión muy juguetona y directa, con una gran originalidad sonora imbuida del orientalismo propio del impresionismo francés.

María Infiesta fue discípula de Enric Granados, un hecho que marcaría su perfil musical. Nació en Puerto Rico a finales del siglo XIX y, antes de llegar a Barcelona, estudió en el Conservatorio de Madrid. Granados también sería el maestro y la gran referencia de Paquita Madriguera. Tanto Madriguera como Infiesta, tuvieron una carrera pianística intensa que las llevó por otras partes del mundo, y también ambas coincidieron en el hecho de establecerse en países sudamericanos. Infiesta se trasladó a vivir a Buenos Aires y Madriguera en Montevideo, donde murió. El estilo de María Infiesta se adapta mucho a la musicalidad de la lengua en que están escritas las canciones y manifiesta un tratamiento de la voz con tintes

dramáticos. Los *Tres romancillos* de Paquita Madriguera se escribieron en Montevideo y están dedicadas a la cantante y compañera en la Academia Granados Conxita Badia. Su melodía tiene un carácter popular que combina con un gran protagonismo del piano.

En cuanto a Margarita Orfila, que fue la esposa de Frederic Alfonso y profesora del Conservatorio Municipal de Música de Barcelona, creó una obra eminentemente pianística, pero el cultivo de la canción nos ha dado, entre otras, estas tres piezas con letra de Apel·les Mestres y de Roser Matheu, de quien era buena amiga. Todas ellas tienen un aire nostálgico y una inspiración de aparente sencillez.

Por último, Montserrat Campmany nació en Barcelona pero de pequeña ya marchó a Argentina con su familia. Tras formarse en el conservatorio de Buenos Aires y destacar como compositora, volvió a Barcelona en 1929 y colaboró con la Orquesta Pau Casals, consiguiendo estrenar su obra *Visión sinfónica* en el Palau Nacional de Montjuïc durante la exposición universal de 1929. Campmany también fue profesora de música en la Escola del Mar y Blanquerna de Barcelona. Debido a la guerra, regresó a Buenos Aires, donde permaneció hasta su muerte. De ella podemos oír en este disco cinco canciones con delicadas y evocadoras melodías con un resultado más arriesgado y experimental.

Mònica Pagès i Santacana

Compositores noucentistes, cançons per a una època
(Early 20th-century women composers, songs for an era)

“Were our soul to be revealed in music! ... What a moment it would be!” said Eugeni d’Ors, “*Xènius*”, referring to the première at the Teatre del Liceu of *Empòrium*, by Enric Morera. Under the term “*noucentisme*” (Catalan early-20th-century cultural movement), D’Ors marked that era with new aesthetics that opposed *modernisme* (end of 19th and early 20th-century Catalan cultural movement) by replacing Scandinavian romanticism with Greek classicism, and Germanic symbolism with Mediterranean harmony. Thus, the 1900-generation, which achieved its highest peak during the first decades of the 20th century, oriented its inspiration towards more balanced, more symmetrical and more rational forms. These new aesthetics were to impinge on every artistic expression of Catalan culture, including literature, painting, sculpture, architecture and even music.

In the field of music, a paradigmatic example of a *noucentista* artist was Eduard Toldrà, who composed a large number of songs and masterpieces such as *La rosa als llavis*, based on poems by Joan Salvat-Papasseit, and the opera *El giravolt de maig*, whose lyrics were written by Josep Carner, one of the finest examples of poetry of the time. In the musical context of the first third of the 20th century, to which other very important musicians such as Jaume Pahissa, Robert Gerhard or Pau Casals belonged, appears the presence of women “performers and composers” who took part in the musical life of that period. On

this CD, Maria Teresa Garrigosa and Sílvia Vidal have wished to introduce them to the audience through their songs in the way of an anthology, not so much to establish a canon of style in composition, but to include them among the figures that belonged to *noucentisme* who were professional musicians, which has meant a step forward that distinguishes them from some other modernist women composers that Maria Teresa Garrigosa recorded some years ago.

Most precisely, the first composer of this collection, Lluïsa Casagema, already appeared on the first CD on *Compositores Modernistes* (Catalan modernist women composers), for she was born in 1873 and made herself known during this artistic period at the turn of the century. Nevertheless, in her long catalogue of compositions for voice and piano we may find some examples written between the 1920s and 1930s that are good proof of a first attempt to develop forms of a lyricism that would be more free and closer to what the text intended to say. Lluïsa Casagema had a short but very intense and also very fruitful career as a composer, with more than two-hundred works among which there are several opera titles.

Ònia Farga was a great performer that mastered the piano and violin. She was also acknowledged outside our country, for instance, when she played on the stage of the Salle Pleyel in Paris. She was also renowned for the music school she opened in Barcelona, as well as for being an active figure in the musical life of the city. As a composer, in addition to an opera, a requiem and several works for piano, she wrote a large collection of songs, from which on this CD we may listen to two examples that have an

Andalusian flavour and that are a good example of Farga's musical personality. These pieces, both for voice and piano, in which the contents of the poem are clearly conveyed, are very expressive.

Blanca Selva was born in France, although her father was Catalan. She received her music education as a pianist at the Conservatory in Paris and studied composition with Vicent d'Indy, which helped her to become a professor of the Schola Cantorum. Blanca Selva became renowned after performing the first book of the suite *Iberia* by Isaac Albéniz in Paris in 1906. In 1924 she moved to Barcelona and formed a duo with the violinist Joan Massià, to whom she dedicated the song *Cap al tard*, with lyrics by Joan Llongueres. This song and those entitled *Grill* and *Posta de lluna* are part of a collection that was awarded the award "Premi Concepció Rabell" in 1935. Their expression is very playful and direct, with a great originality in its sound, influenced by the orientalism that was characteristic of French Impressionism.

Maria Infiesta was a pupil of Enric Granados, a circumstance that was to mark her musical profile. She was born in Puerto Rico at the end of the 19th century, and, before moving to Barcelona, she studied at the Conservatory in Madrid. Granados was also to be the professor and a great point of reference for Paquita Madriguera. Both Madriguera and Infiesta had a long career as piano performers, which led them to play in many places all over the world. Furthermore, they both settled in Latin-American countries, Infiesta in Buenos Aires and Madriguera in Montevideo, where she died. Maria Infiesta's style suits very well the musicality of the language in which

she composed. In her songs, the voice is treated quite dramatically. *Tres romancillos*, by Paquita Madriguera, were composed in Montevideo and dedicated to the singer and fellow-student at the Acadèmia Granados Conxita Badia. Their melody has a folk flavour that the composer combines with the important role played by the piano.

As regards Margarida Orfila, who was Frederic Alfonso's wife and professor at the Conservatori Municipal de Música de Barcelona, her works are mostly for piano. However, she also composed songs, from which three have been included on this CD, with lyrics by Apel·les Mestres and Roser Matheu, who was a close friend of hers. All of them have a nostalgic air and an apparently simple inspiration.

Finally, Montserrat Campmany, who was born in Barcelona although very early on the family settled in Argentina. After her music education at the Conservatory in Buenos Aires and becoming a renowned composer, she moved back to Barcelona in 1929, where she collaborated with the Pau Casals Orchestra and succeeded in carrying out the première of her work *Visión sinfónica* at the Palau Nacional in Montjuïc during the 1929 International Exhibition. Campmany was also professor of music at the Escola del Mar and Blanquerna in Barcelona. Due to the war, she went back to Buenos Aires, where she was to live until her death. On this CD we may listen to five of her songs, with delicate and evoking melodies and with a more adventurous and experimental result.

Mònica Pagès i Santacana

(English translation: Beatrice Krayenbühl)

TEXTOS DE LES CANÇONS**LLUÏSA CASAGEMAS I COLL (Barcelona, 1873 - Madrid, c.1842)****RIEROL (Miguel Andrés Camino)**

Quan lleuger jo et veig passar,
 Escoltant ta suau remor,
 sento ganes de provar
 De tes aigües la frescor.

Bàlsam que apaga la set
 que porto dintre de mon cor!
 Deixa'm beure frec a frec
 de tes aigües la frescor.

Quan lleuger jo et veig passar
 escoltant ta suau remor,
 sento ganes de provar
 de tes aigües la frescor.

ACCALMIE (Gaston Sorbets)

Le soleil tout là bas descend, plus bas encor, encor,
 Et verse sur la mer un miroitement d'or.
 Le jour se meurt parmi le calme et le silence.
 Pas de vagues, la barque à peine se balance.

Puis, du sombre horizon l'astre pâle émergeant
 Le répond sur les flots qui seintillent d'argent.
 Et pourtant le pêcheur reste triste en sa barque.
 Hélas, le vent? Nul! L'eau? Trop claire...

Alors il s'arque à l'arrière,
 Et n'ayant pu prendre un seul poisson...
 Enrythment ses efforts d'une vieille chanson
 Sous l'immobilité de la grand voile brune
 Il hale ses filets...tout ruisselants de lune.

BOUQUET (Charles Legoffic)

A Paimpol, un soir, tandis que la lune
 Éveillait au large un chant de marin,
 Nous avons tous deux cueilli, sur la dune
 Ces touffes de menthe et de romarin.

Et ces oeillets-ci, c'est un soir, à Gâvre
 Pris à la douceur qui s'exhalait d'eux
 C'est un soir d'amour, à l'ombre d'un havre
 Que nous les avons cueilli tous les deux

Mais ce triste brin de pariétaire,
 Je l'ai cueilli seul en pensant à toi,
 Un soir plein de cris, d'ombre et de mystère
 Sur les rochers nus de Saint-Jean- du-Doigt.

ÒNIA FARGA I PELLICER (Barcelona, 1882 - 1936)**CANT DE LA GITANA (Capdetrons) (Frederic Pujulà i Vallès)**

De l'alta muntanya pelut llogater
 els pins que tu anyores anyoro també,
 n'anyoro les cimes, les boires i el vent,
 les viles són llordes tan plenes de gent.

OJOS CLAROS SERENOS (Gutierrez de Cetina)

Ojos claros, serenos, si de un dulce mirar sois alabados,
 ¿Porqué si me miráis, miráis airados?
 Si cuanto más piadosos, más bellos parecéis a aquel
 que os mira,
 No me miréis con ira porqué no parezcáis menos
 hermosos.
 Ay, tormentos rabiosos!
 Ojos claros, serenos, ya que así me miráis, miradme
 almenos.

CANTARES ANDALUCES (Anònim)

Nunca me digas adios! Que es una palabra triste;
 Corazones que se quieren nunca deben despedirse.
 No quiero que te vayas ni que te quedes,
 ni que me dejes sola ni que me lleves;
 Quiero tan solo...quiero tan solo...
 Pero no quiero nada; lo quiero todo.

**BLANCA SELVA I HENRY (Briva, França, 1884 -
 Sant Amand, França, 1942)**

POSTA DE LLUNA (Miquel Ferrà)

L'espai en dolces claredats somriu.
 Besa la lluna les humils teulades
 i els camps, on tot reposa. Assossegades
 han mort les fresses de la nit d'estiu.

Sota la llum que brilla com un riu,
 les cases una a una es són tancades.
 Fins el mussol, qui totes les vetllades
 fa penitència en l'olivari soliu,

ara ha callat... La lluna se n'adona
 que és tard i fa serena i ja fa estona
 que és tota sola sobre el camp dormit.

Va davallant pel cel, mig ensonyada.
 Toca a ponent... La lluna s'és colgada
 darrera la muntanya. Bona nit!

LA CANDELERA PLORA (Miquel Ferrà)

La Candelera plora,
 damunt dels camps mullats;
 a cada raig de pluja
 s'alegren els sembrats.

Les boires i tristeses
 de l'hivernada són
 una claror de núvol
 qui blanament se fon.

Se fon per l'aire càndid,
 Pels ametlers en flors,
 joiosos canelobres
 enllumenats de plors.

La Candelera plora,
 l'hivern serà acabat:
 l'aucell espolsant l'aigua
 del plomigó roat,

s'envola dins la joia
 d'un raig de sol furtiu.
 La blanca Primavera
 darrera un vel de llàgrimes somriu.

GRILL (Joan Llongueras)

Grill que cantes, grill petit,
 Companyia de la nit.
 Cançó negra sens dolor.
 Cant metàl·lic monotó.
 Insistència de neguit.
 Ressonància d'infinít.
 Plor de terra, plor senzill;
 Veu que eixordes;
 grill, grill, grill.
 Crit que rodes per l'oreig.
 Clam que frises amb panteix.

Resistència, tremolor,
 foll deliri vibrador.
 Ta cantada sense fi
 va escarnint-la cada brí.

De la terra pujà al cel
i la canta cada estel.
Jo m'adormo Somniant
la insistència del teu cant.
El meu viure va fugint
ta pregària repetint,
i en la joia d'un desmai
tot jo em perdo per l'espai.

CAPAL TARD (Joan Llongueras)

Oh cap al tard que reposes
Dalt la muntanya indolent!
Oh sol rogenic que ara et poses
Darrera els cims amament!

Oh dolça llum amorosa
que et perds pel cel poc a poc
deixant damunt tota cosa
una aureola de foc.

Posa't amable i serena
tota roent en mon cor
que envejo aquella carena
amb el raig d'or que s'hi fon.

Encén de l'Amor que et guia
el rastre en mon pensament
i dins el meu cor destria
les flames del meu turment.

MARIA INFIESTA I ARGÜESO (San Juan de Puerto Rico, 1886 - c. 1965)

LE DOUX BRUIT DES BERCEAUX (Théodore Botrel)

Harm. Cançó popular bretona

O le doux bruit des Berceaux
Que bercent les mères,
Comme les brises légères
Bercent le roseaux!
O les songes doux, peuplés de chimères,
Que ce bruit joli fait épanouir!...
Au bruit des Berceaux
Que bercent les mères
les Anges du Ciel doivent s'endormir!

O le doux bruit des Berceaux
Que bercent les mères
Comme les vagues amères,
Bercent les vaisseaux!
La peur de l'orage et l'horreur des guerres
Hantent les berceaux et les font gémir!...
...Au bruit des berceaux
Que bercent les mères
La Haine et les Flots devraient s'endormir!

OÙ VIVRE? (Jean Richepin)

Où vivre? Dans quelle ombre
Étouffer mon ennui?
Ma tristesse est plus sombre
Que la nuit.

Où mourir? Sous quelle onde
Noyer mon deuil amer?
Ma peine est plus profonde
Que la mer.

Où fuir? De quelle sorte
Égorger mon remord?
Ma douleur est plus forte
Que la mort!

¿QUE ES POESIA? (Gustavo Adolfo Bécquer)

¿Qué es poesía?, dices mientras clavas
en mi pupila tu pupila azul.
¿Qué es poesía? ¿Y tú me lo preguntas?
Poesía... eres tú.

POR UN BESO (Gustavo Adolfo Bécquer)

Por una mirada un mundo;
por una sonrisa, un cielo
por un beso...; Yo no sé
qué te diera por un beso!

**MARGARIDA ORFILA I TUDURÍ (Maó, 1889 -
Barcelona, 1970)**

NON-NON (Apel·les Mestres)

En el bressol que branda
hi ha un infantó
sos ullets de violeta
clou i desclou.
Sos ullets de violeta
No dormen no,
una llàgrima en brolla,
rodola i mor.

Un Àngel blanc *devalla*
del Paradís,
té de plata les ales,
cabell d'or fi.

Sota el teulat arriba
vora d'un niu
la oreneta li dona la santa nit.

Vora el bressol que branda,
vora el bressol,
l'Àngel blanc *se* detura
sens fer remor.
Sobre els ullets que ploren
posa un petó,
i desplega les ales
i el nin s'adorm.

CANÇÓ D' ABRIL (Apel·les Mestres)

Els rossinyols han tornat
han tornat d'aquella terra
hont les flors duren tot l'any
on tot l'any és primavera.

Els rossinyols han tornat
en l'antiga salzereda
els salzers *los* han rebut
amb les branques ben esteses

Els rossinyols han tornat
bona arribada els es feta
que el món veient-los somriu
i el cor sentint-los s'alegra.

EL ROSSINYOL (Roser Mathieu i Sedó)

Canta el rossinyol
dalt la branca fina,
sobre el marge fresc
de menta florida.

Rossinyol cendrós
qui te l'entendria

la cançó de mel,
la cançó d'espina?

La meva cançó
és alegre i trista,
cada cor la pren
segons com l'estima.

Canta el rossinyol
dalt la branca fina,
sobre el marge fresc
de menta florida.

**PAQUITA MADRIGUERA I RODON (Igualeda,
1900 - Montevideo, Uruguai, 1965)**

LA NIÑA DE MARFIL (Paquita Madriguera)
(de "Tres romancillos", dedicats a Conxita Badia)

Jugando està la niña,
la niña de marfil.
Con sus trenzas de oro
y las flores de abril.

Jugando está la bella
a orillas del mar.
Estrellas en sus manos
del mas puro brillar.

Porqué la princesita
no mira alrededor.
Vería quien suspira
por obtener su amor.

Ay deja princesa,
ay deja de jugar.
Se acerca la tarde
y el amor va a escapar.

Jugando està la bella,
la bella de marfil.
Son sus cabellos blancos
y muy lejos abril.

**SE FUE EL DIA DE MI CORAZÓN (Paquita
Madriguera)**
(de "Tres romancillos", dedicats a Conxita Badia)

Mira que son profundas
las penas de amor.
El que ignora esa pena
ignora el dolor.
Se fué el día de mi corazón.

Había una casita
blanca y llena de sol.
Y en cada ventana
Un nidito de amor

Dos seres la habitaban
uniendo su ilusión.
Y en el jardín surgía
la fuente de pasión.

Como la Fuente
se secó mi corazón,
porqué el velo negro
de la traición,
convirtió la blanca casa
en una prisión.

ALELUYA (Paquita Madriguera)

Aleluya!
Repican las campanes
la gloria y la paz.
Aleluya!

Bendice alma mía
bendice a Jehová.
Aleluya!

MONTSERRAT CAMPMANY I CORTÉS
(Barcelona, 1901 - Buenos Aires, 1995)

CANTO DE AMOR (Agustín Dentone)
(dedicada a Conxita Badia)

Con plata de luna
con oro de sol,
haremos la cuna
para nuestro amor.

Cortaré del valle
las más lindas flores
para que tus manos
la cunita adornen;
la la la la la...
Y lo abrigaremos
cuando sienta frío,
con el poncho grande
de nuestro cariño.

Juntitas las manos
recemos los dos
por el cariñito
que nos mandó Dios.

UN ASRA (Heinrich Heine)

Todos los días la bella
hija del Sultán la pàl-lida,
cuando muere el Sol occiduo
cerca de la Fuente pasa.

Y siempre todos los días
al esclavo joven halla
cada vez más mustio y triste
sin que adivine la causa.

Una tarde la princesa
le dijo tierna y turbada:
Yo quiero saber quien eres
Cual es tu estirpe y tu patria.

De Yemen soy él le dijo
y Mohamet allí me llaman.
Soy un Asra de la tribu
de los que mueren cuando aman.

MOMENTO (Margarita Abella)

Una luz suave , atenuada
por una gasa chinesca:
fuera el invierno que gime,
dentro un ambiente de Iglesia

En la florida llanura
de mi libro, dos corceles,
pardos corceles, mis ojos
corren veloces y leves.

Y parece la obsesión
misteriosa de la tarde,
que entre sus brazos azules
el sofá quiere estrecharme.

Una luz suave...

PETIT RONDELL (Geroni Zanné)

Oh, raig de sol ingrat,
perquè t'has amagat?

Jo veia en ta boirina
la testa d'una nina,
un ramellet de roses,
un aleteig d'aloses!

Davall la boira freda
es fon la clariana;
i la brisa murmura en la sauleda
amb veu schubertiana.

Oh, raig de sol ingrát,
perquè t'has amagat?

S'és fosa en ta boirina
la testa de la nina,
no enflairen ja les roses,
no canten les aloses!

Solcant els tels de boira s'abalancen
tètriques sirtes d'una mar obscura;
les visions no dansen
dins la tristesa impura

Oh, raig de sol ingrát,
perquè t'has amagat?

FILANT (Josep Martí i Folguera)

Diu l'un instant a l'altre instant:
"Anem filant, anem filant"
una i altre hora:
"Anem filant, filant, filant".

Quan l'hora naix a l'altre diu:
"Anem filant hivern i estiu,
filant l'anyada,
anem filant hivern i estiu".

I va dient l'un a l'altre any:
"Anem filant, filant company,
filant els segles;
Anem filant, filant company.

I un segle a l'altre encadenat
rodant, rodant adelerat
pel temps sens límits,
se'n van filant l'eternitat.

